

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 282

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησια Δρ. 50	Ἐξωτερ. Δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ « μ.Ρ. 30	Ἐξωτερ. Δρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.	Ἐξωτερ. Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ » Δρ. 1.—	Ἐξωτερ. Δολ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὄλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρῆσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΣΤΥΛ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ

2. Είς τρεις συνεχείας
«Αυτός», εξακολουθούσε έκεινη καθώς...

Τους είχε ιδίη καλά... την λεπτί, χαριτωμένη σιλουέτα της Λεωνώρας Δέσπονης...

«Μα, φίλε μου, σε βεβαιώ κι' εγώ πως είναι περιτύλι στο στενοχωρήσει έτσι...»

που ερούσκωναν το στήθος... «Δεν θα καταλάβεις ίσως, Ροζέ... Μά, νά, πως να σου πώ, όταν σε είδα όλη εκείνη η αγάπη μου έφυγε...»

Της λίγες σε βλέπω τό εκείνης της Κ' ήθελα να ρες ή στιγμές τόσο πολλές...

Γιατί, Θεέ μου, τό είχε κάνει αυτό; Δεν ήξευρε, αλήθεια, δεν ήξευρε γιατί επιθυμεί τη Λεωνώρα Δέσπονη όταν είχε για γυναίκα τό παιδί γλυκό κορίτσι, που βρισκόταν στην πόλη...

III
Γιατί, Θεέ μου, τό είχε κάνει αυτό; Δεν ήξευρε, αλήθεια, δεν ήξευρε γιατί επιθυμεί τη Λεωνώρα Δέσπονη όταν είχε για γυναίκα τό παιδί γλυκό κορίτσι, που βρισκόταν στην πόλη...

Τώρα οι γειτόνοι και οι σχετικοί άρχισαν να πορεύουν. Μά γιατί ο Ροζέ άδυνατούσε έτσι; Δεν έπρεπε να δουλεύει τόσο πολύ...

Ο περαστικός
Τόν άπνηγναχ στον δρόμο, μα δεν μπήκε να τον κυττάει καλά κκλ.α. Έπειτα έζησαν ήσυχά. Με τόν ίδιο τρόπο εξαφανίζονται και τό φεγγάρι ανάμεσα στα σύννεφα.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ
Ποτέ δεν θα τό λημονήσω τό πρώτο μαχημένο σου φίλι, άχ, καί χείλι κι' άν φιλήσω δεν-τή εχθρό την ήσυχή. Στά χείλι μου ήλόκα άκόμα κι' ή φλόγα του μέσ' στην ήσυχία.

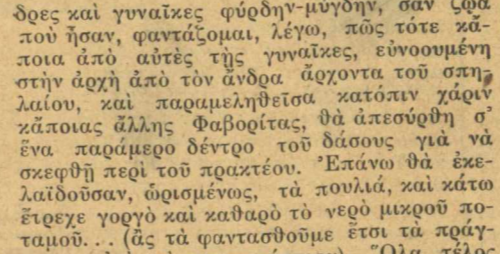
ΓΥΡΙΣΜΟΙ
Σ' έμέ, γυρίζοντας όπισω, Ρίχνει την ύστερη ματιά, θεέ μου! γιατί να την αφήσω Νά φύγ' τόσο μακριά...

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΜΟΥ
'Η ποιά μου ήσαν γαρμάτη δάκρυα. Καί ποιάς της είδες; Ένας άδιάφορος. Έσύ μόνο ήθελα να με βής να κλαίω.

ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Μεγάλος θόρυβος περί την... ζωγραφικήν του προσώπου: Μακρά σύζητησις σε μία μεγάλη ερημιδα μας, δεν μäs έφοτίσει, επί τέλους, άν ο άνδρας ή ή γυναίκα είναι ή αίτια που βρίσκονται ή γυναικες.

Και ή γυναίκα εκείνη, ή πιθηκογυναίκα, κατόν μαυρισμένο τραχιό σώμα, τά άστραφα σκληρά μαλλιά, τό άγριο τραχιό πρόσωπο, τό άσκυφτό πρόσωπο, τό άγριο πρόσωπο, τό άσπυρτό πρόσωπο, τό άσπυρτό πρόσωπο, τό άσπυρτό πρόσωπο...

μεμο και τά μάτια να άρχίζουν να μαυρίζονται περισσότερο, τά μαλλιά να ξανθίζονται ή να... καστανώνονται περισσότερο και πάει λέγοντας.

Μά, θα είπ' ο άντιλέγων, ή ώραίότερα και διακευότερα καλλών ή είναι ή φυσική κολλοχή, τό χρώμα τό φυσικό, τό χλωμό ή ελαφρόν ρός, όπως π.χ. αυτής της σεβασμίας Κυρίας, της άριστοκράτους.

Η γυναίκες βάρφονται, ΟΛΑΙ άνεξαιρέτως. Βάρφονται ρός, κόκκινες, βυσσινί, ή χλωμές, ή άσπρες, ξανθές, μελαγχρόνες, καστανές. Σε κάθε συρταράκι, τραπέζικι, τσαντάκι, τσεπάκι, έχει κι' ένα κρεγιονάκι, —σερτί, ρός, έκαρλάτ, μπρονζέτ, βερμιγιόν, κρεγιάντ, όλα τά χρώματα που πλησιάζουν τό κόκκινο.

Αιφίστε της να μακιγιαρονται. Αρκει να μη... μακιγιαζονται Μακιγιαζ και μακιγιαζ διαφέρει. Τό ένα είναι sublime τό άλλο ridicule. Καί οι Γάλλοι λέγουν: Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas: ένα μόνο βήμα χωρίζει τό ύπεροχο από τό γελοίο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ
Μία προσφωγοπούλα που πεθαίνει όπως ή Κυρία με τάς Καμυελίας.

Έκείνος, ο Δημοσθένης Τσίρκος, ένας νέος 28 ετών, εμπροσπάλληλος στον Πειραιά, έκείνη, ή Μαρία Κεσάνη, προσφωγοπούλα από τη Προύσσα της Μ. Ασίας, μόλις 19 ετών, συνεδέθησαν δι' έρωτος εκ της πρώτης ήμέρας της προσφωγικής τρακιμαίας, όταν ο Πειραιεύς παρουσιάσε τό τραγικό άνέικο θέαμα άνθρώπων που γονατίστα παρακαλούσαν να πεθαιόνουν καλλίτερα παρά να ζήσουν.

Είς τούς Ποδαράδες
Την πρώτη Κυριακή του Ιουνίου έγειναν οι γάμοι των δύο έρωτευμένων μέσα στη φτωχή καμαρούλα του εμπροσπάλληλου. Μετά τόν γάμον ο Δημοσθένης παρεχώρησε τό δωμάτιο του στούς «γέροντες» αυτούς δε με την Μαρίαν τον έγκατεστάθη σ' ένα σπίτι εκεί στον προσφωγικό συνοικισμό των Ποδαράδων, πίσω άκριβός από τό εργοστάσιον ταπητοφυγίας.

Τάς πρώτας ήμέρας του μέλιτος τάς διήλθον οι νέοννυμοι πλήρεις θλίψεων και οδύνης. Η Μαρία είχε μέσα της τό μικρόβιο κάποιας άπειρίας νόσου, ή όποία, ύστερα από τόσας κακοτυχίας και περιπετειάς άνοστήρας τόν δυνάμεών της δεν άγγησε να έκδηλωθή, άκριβός τάς ήμέρας; που άρχισε πλέον να ήσυχάζη και να νομίζη πως θα ζήση εύτυχής. Από την δευτέραν ήμέραν τόν γάμον της προσεβλήθη από τόσον σφοδρόν πυρετόν, όποτε επί μίαν ολόκληρον ήμέραν διέτειλε σθεδόν εν άνωστήσει. Έκλήθη ή Ιατρος του συνοικισμού ο όποιος δεν ήγρησε να διαγνώση ότι ή δυστυχής Μαρία είχε πλέον προβλήθη από φθίσην, ή όποία μάλιστα ήτο καλάρουσα. Ο Δημοσθένης ήτο συντετριμμένος, πλέον, ή κουσε από τόν ίατρον την τρομεράν αλήθειαν. Αί περιποιήσεις του προς την Μαρίαν έδικλασιούσαν τότε, ή στοργή του έφθασεν εις τό ζενιθί ή αγάπη του ήτο άπεριόριστος, αλλά και ο σπαργμός του μεγάλος. Έπληξε μιά μικρή άδεια από τόν προϊστάμενον του για να νοσηλευθή την Μαρίαν. Δεν έφθανεν όμως τον ή στοργή και ή αγάπη και ή άδεια για να σωθή ή αγαπημένη του από τόν σοβαρόν...

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ,

Τὰ βασιλικά τῶν Μπρῶσον

ΜΠΑΙΝ ΜΙΕΤ

Ἐγώ εἶνα ἓνα π'λί κι τί π'λί οὐ δύστ'γους!
τιράπαχου. Τοῦ πέτ'χα μέσ' στὰ λουτρά τ'
Φαλήρ' ὅπου ἐπ'ηα τ' προυχτὲς γιὰ νὰ
δρουσολούσου τ'ν φλεγουμέν' μ' ὕ-
πραξιν.

Κουλύμπια οὐ δό-
λους πέρα στ' ἀν-
χτὰ ὄντας ἀκὼ ξα-
φν'κά κάτι στριγ-
γλιές ἐκεῖ ἀπόκου-
να κι γλέπου ἓνα
κουρμί νὰ χτυπιέτι
μέσα στ'θάλασσα σὰ παραδαρμένον.

Κάνου τὰ γέρι μ' κούπια κι τοῦ
κουρμί μ' βάρακι κι ἔγινον κουντά.

Κι τί νὰ δῶ, ματάκια μ', φόντας
ἱζύγ'σα κουντά; Νιά κούπελλα σὰν
τ' κρούνο νιρὸ τ' πάγ' νὰ παλιέβγῃ
μὲ τ' κούμ'τα σὰν ἀφινιασμέν'.

—Σὺς με, θ' φώναξε, σὺς' μὶ
κι' ὀ,τ' θέλ'ς. Μά πινῶ.

Τὴν ἀρπάξου ἀστραπ'δόν ἀφ' τ'
σβέχρον κι' ἀρχίζου νὰν τ' σούρνον
κατὰ τ'ς καμπίνες.

—Οἱ, μ' κάν', μὶ με τραβᾷς
κατὰ κέυθε. Εἶνε ἀντρες Ἀριστερά
θὰ παίε, στὰ γυναικεία λουτρά.

—Βίρα, φ'νάξου, ἰγὼ κι ἀλλάζου
διέφτυσι.

Οὐρ' πῶς νὰ σ' περιγράψου τ'
θέσ' ὅπ' βροϊκὸν μ' κειὰ τ'ν ὥρα;

Ἦτ'ν τ' πετρομένον μ' μαθὲς νὰ βοί-
θῶ μπερδιμένος μὲ νιά κούπελλα ὑπὸ
τὸν ὕδωρ, ἔρους ὑδροβίους δηλονότ'.

Σὲ βραβίῳ ὅτ' κειὰ τ' στιμὴ δὲν ἦμ'ν
ἄνθρωπος, δὲν ἦμ'ν οὐ Μήτρος Κουρ-
νόγαλός μου κατ' σὰ χαπάδ', σὰν ἀ-
χ'νός, σὰ στροϊδ' σὰν καρχαρίας, σὰν τε-
λώνειον τ'ς θάλ'σας.

Γιατί δ'λαδὴς γιλᾶς; Κι τ' λόγ' σ' ἂν
τύγ'νες μέσα στ' θάλ'σα νὰ ἀφίγ'ς χειρὸν
πόδαγα ἓνα κομπάκι μαλακὸ σὰ σφουγγάρ'
κι τορνιφτὸ σάν'τουν τιτραγωνισμένον τοῦ
ὕποδικάμετρον τί θάκ'νες; Ὦαν τ' τραβάγες
κουλυμπόντας μέχρ' τ' Γλωράδα, μέχρ' τ'
Σούσου, μέχρ' τ' Αἰγαίου πέλαγους.

Οὐρ' κὰτ' παρόμοιον ἰσκέφτ'κα κ' ἰγὼ, μὰ
δὴν τοὺν'να. Δὴν τοὺν'να ἐπ'δὴς ἰσκέφτ'κα ὅτ'
καλλιτέγης θά'τον νὰ βγούμε ὄξου γιὰ νὰν
τ' γλεντήσου τ' το'πι διὰ ξεραῖς. Στὰ σίγουρα
δ'λαδὴς. Ἀλλὰ μόλ'ς κουντὸς γώσ'αμε στ'ς γυ-
νακίτες καμπίνες μπρὸφ καν'κεία κι σὰν τ'
χέλ' μου γλύστρησε.

—Σ'χαριστῶ, μ' φώναξι, σ' φαριστῶ που-
λύ, Μ' ἔσουσις.

Κι μίνια κι δύγιον ἀνέβ'κι στ'καμπίνα,
Ἦστ'ρησ: Ἦστ'ρησ ἀποι'να ἱλογ' μ' μὶ τ'
στόμα κλειστὸ γιὰ νὰ μὴν μπῇ μέσα τ'νιρὸ.
Ἐτσι δουκίμασα κ' ἰγὼ τ' χυλόπ'ττα διὰ
θαλάσσ'ς, δηλονότι τ'ν ἔφα βροϊμέν' κι' ἀρ-
μυρῆ. Ἦσ ὅπ' τι ἡ θάλασσα.

Ταῦτα κι μένον γιάσ'ασι κ' ἀντίου μ'
ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

Ἡ πονηρία τῶν Ἑβραίων

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΛΗΡΩΨῆ Τὸν Ἰατρὸν

Κάποτε ἀρρώστησε σοβαρῶς ἡ σύζυγος τοῦ φίλου
μας Χαχαμίκοῦ καὶ ὁ

ὁ ἰα-
τρὸς ἐγ' ὡρίε ποὺ καλὰ τί
πράγμα εἶναι ὁ Χαχαμίκος καὶ
γι' αὐτὸ, ποτεὸν κάμει τὴ βί-
βλια, ἡ ὥστις τὸν Χαχαμίκο
ἂν εἶναι ὀφθαλμοὶ νὰ τὸν πλη-
ρώσῃ ἡ μὴκος ἔνοουσε νὰ τοῦ
τὴ σκάση διὰς συνειδήσε.

Ὁ Χαχαμίκος ὤρκεισθη εἰς
θεοὺς καὶ δαίμονας ὅτι αὐτὴν
τὴν φρεὰν δὰ ἐπλήρωσε τὸν
ἱατρὸν.

— Γιατῆρ' μου, τοῦ εἶπε, ἐκεῖ
μέσα στὸ σὺσταρίκι ἔχω δύο κα-
ταστάρια κ' ἔχω ἀπόφασι νὰ
σοῦ τὰ δῶσω εἴτε σκοτώσει
τὴ νυνια ἄ μου εἴτε τὴν γιατρέψαις.

Ἡ γυναῖκα διὰ τὸν Χαχαμίκο ἐπέθανε σὲ λίγες μέρες, ὁ δὲ
ἱατρὸς ἐπῆγε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Χαχαμίκοῦ γιὰ νὰ ζητηθῇ
τὰ δύο ἔκτοστάρια.

— Γιατῆρ' μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Χαχαμίκος, εἶμαι ἔτοιμος νὰ
ἐκτελέσω ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα, ἀλλὰ σοῦ ζήτω τὴν ἀδειαν νὰ
σοῦ κἀνω δύο ἑρωτήσεις, ἐνώπιον αὐτῶν τῶν δύο
ἀξιοτίμων ματ'ράων. Ἰδοὺ ἡ πρώτη: Ἐσκοτώσατε
τὴν γυναῖκα μου;

— Ἐβραία, δὲν τὴν ἐσκοτώσα, ἀκριβῆς ὁ ἱατρός.
— Τόσο τὸ καλλιτέρον. Θὰ ἦτο ποὺ σκληρόν, ἔ-
καμα δι' ἄλλοις ἄσπαστα ὁ Χαχαμίκος νὰ σὴ; κατηγο-
ρήσῃ γιὰ τὸν θάνατόν της. Τότε δὲν τὴν γιατρέψατε;

— Ὄχι, δυστυχῶς.
— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ σωτῆ, ἀφοῦ εἶχα τὴν δυ-
στυχία νὰ τὴν δάψω. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁμολογεῖται ὅτι
οὐτὴ τὴν σκοτώσατε, οὐτὴ τὴν ἐγιατρέψατε, εὐρί-
σκαθε εἴξω ἀπὸ ὅ,τι συμφωνήσατε καὶ νομῶς δὲν κάνει τὰ πάρος πενήταράν.
Ἐτσι ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος κατ'ἔρωσε νὰ σταλῇ ἄσπαστα στὸν ἄλλο κόσμο
τὴν συμβία του. Ο ΠΕΤΕΡΦΗΣ

Στίχοι τοῦ κάρου

ΚΑΠΙΤΟΚΟΜΕΙΟΝ

Πῶ! πῶ! πῶ! τί κακὸ,
τί ἔξωφρενικὸ τοῦ εἶνε ἀπτό
καὶ γὰρ κατεγράσθην ἔγωγε τὸν ἐμόν ἔαπτό
ἦγουν ἐκλεψάμην τὴν ἐμαπτοῦ ἐμβελάν
ἐνεκον τοῦ νεωθερισμὸς ἀπτηεὶ τὴν κλειψιαν,
τὸ ὅποιον
παγκλέπτηδες, κοινῶς παγκλεπτοκομεῖον.

Καὶ ἐμβλέπομεν ἐνθάδε τοὺς ὄσιους
τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖον
κἀκεῖθεν δὲ τοὺς ἐπιτροπεῖς τὼν ναῶν τοῦ
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ ἠθικολόγοι [κυρίου
ὅπου ἐμαρτύρησον κυριολεκτικῶς ὅλοι
πρὸς δίωξιν καὶ κατάσχισιν
τῶν ἀνηθικὸν βιβλιαρίων,
ἵνα ποιώσιν ἀργοτήρεως τὸν ἡμισυ κακόμοιρον

περὶ ἡμῶν τῶν ἡλιθίων,
τὸ ὅποιον οἱ ἅγιοι τῶν ἁγίων,
Καὶ οὐτῶς, ἐνθ' οἱ μὴς ποιώσιν
εἰς τὸ ἔλαιον λουτροῦν,
ἀπτοῦ κωπτόων νὰ μὴ σθάξῃ
ἐν τῷ ἐλαιόδοξεῖῳ
ἢ οὐδέα, ἀπτόν,
τουτέστιν, δηλαδή
καὶ δηλονότιον

ἐβρότησον τοὺς λεπτοὺς
μὲ τὸ χειρόκιον,
ἵνα καὶ ὅπερ μὴ ρυπάνουν
τὰς αὐτῶν χειρτάς λεπτοφυεῖς
προσεγγίζοντες κατεπθεῖαν
τοὺς λεπτοὺς τοὺς βρομερούς
τὸ ὅποιον

χαῖρε, ὁ ἱερατικὸν ταμεῖον
καὶ ὑποταμεῖον. Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ἦρεως τῆς ἐποχῆς

ΑΜΑΡΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΛΕΠΤΑΙ

Νῦν οἱ ἱεροπρεπεῖς μὲ πᾶσαν θυμιδίαν καὶ κλειδοκράτωρ Πανοουργίας

μὲ πᾶσαν πανουργίαν
καὶ πλειστοθ' αὐλοῖδοι
καὶ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ὄν τὴν σειράν
δὲν βροῖκα,
ἠπλώσαν χειρὰν ἰατρὰν
εἰς τοῦ ναοῦ τὸν
δίσκον.

Τὸν δὲ ξίλιν ἐγιγόνασιν
ἄνδρες πολὺ μοδέρνοι
καὶ ὄσα ἀφίσει ὁ διαχειριστὴς
ὀΠανοουργίας τἀπαίρει. Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Στιχάκια τῆς ἐβδουμάδος

ΛΑΔΕΒΟΔΟΣ

Ἡ ξέστη εἰσαναρχίσε καὶ πάλι,
καὶ τὸ Ἄστυ εὐαναγίνηκε Σαχάρα,
ἦν ὡμίαστε, πνιγώμαστε στή σκόνῃ,
Σὰν νὰ μὰς ἔδερν τὸν Θεοῦ καταρα!

Καὶ ποῦ νὰ πᾶς λιγάκι ν' ἀναπνεύσῃς;
καὶ ποῦ νὰ καταφύγῃς, νὰ ἠσυχασῃς;
κι' ἀνέχῃς καὶ... σκροδρόπιστῃ μαζύ σου.
Ποῦ τὰ τὴν πᾶς, ἠσυχος νὰ... ρεμβάσῃς;
Νὰ πᾶς στὴν Κηφισιὰ ἢ στὸ Μαρούσι;
Ἢ στὸν Κοκκινιάρ' ἢ ἐκεῖ πλησίον;

Θὰ χρειασθῆς δύο ἡμερόνυχτα ταξείδι,
ἂν πρόκειται νὰ πᾶς μετ' ὀ «Θηρίον»!

Νὰ πᾶς σὲ κάποιο ἀσπαρὲ στὴν πόλι;
Ἢ σὲ κανένα μπάρ τῶν Περιχώρων;
Θὰ δώσῃς τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου
διὰ λογαριασμοὺς ποτῶν καὶ φώρων!

Μιὰ... διέξοδο μονάχῃ ἐγὼ βλέπω:
Νὰ πάρετε τὴν ἀγαπητικία σας
Σὲ κάποια σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου,
Τὸ βράδυ... γιὰ νὰ γίνεῃ ἡ δουλειὰ σας!

Μ. ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ἰατρίαις κ' ἔκαμα μπλούτσου - μπλούτσου
σάν μαουνα μὲ ἐπέρασαν, κακὸ χροῖον νά-
χουν, γιὰ καρχαρία καὶ ἐφόβησαν τὸν κό-
σμο ὅπου αἱ δεσποινίδες τρέμουσιν ἐτώρᾳ

Τοῦ Βλάμπ τὰ χαρώματα

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ἀδρεφακί Μανιῶ, ἐπιχείρησι. Ἐτώρᾳ δη-
λαδὴς ποὺ οἱ κρεοποιοὶ τὰ κρῦβουνε τὰ κρεά-
τα σὰ νάντουσαν γραμ-
ματόσημα τοῦ Βύρωνα,
βγήκαν στὸ μεϊντάνι τὰ
γυναικεία σαρούα, τρι-
ἀντα δηλαδή ἡ ὀκιά,
ἄνευ κατιμὰ καὶ μέρους
ψαγνῶ. Καταλαβαίνεις;

Ἄκου τὸ λοιπὸς γιὰ νὰ
καταλάβῃς καὶ νὰ αἰ-
στανθῆς τὴν οὐσία τῆς
ὑποθέσεως μέχρι μυελου
ὀστέου.

Βάνε π. χ. μετ' τοῦ
σου πὸς τὸ Βλαμάκι
σου, ρε γλυκόμου κιμέτ,
ἔδωσε παραίτησι ἀπὸ
τῆ θέσι τῆς νυκτερινῆς
ὑπερεσίας κ' ὅτι βρι-
σκεται τὸ σήμερος διὰ
πολλοὺς καὶ διαφόρους
λόγους ἀνεργος κ' ἄνευ
ἐπισιτισμῶ, τὸ ὅποιον τερπτέλης τὸ πρᾶμμα.

Τὸ λοιπὸς πρέπει νὰ πέσει στὴ θάλασσα
καὶ νὰ δώσῃς μιὰ νὰ πᾶς στρατιώτης;

Οὐχί. Κάνε τὸ στραυρό σου, πλαντζα-
νάκη, στριμώξου ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ κ' ὄντας
περάσει κανιὰ Ἐδᾶ καὶ σοῦ μυρίσει τσίγκια,
ὅπερ τὰ πτελερκαίῃ ἢ κερά ἀπὸ γεννητιοῦ
τῆς, τὴ σταματᾷς, τὴν ξηγᾷς πὶ καὶ φῖ καὶ τί
χαμπάρια μᾶστορα.

—Μάτια μου, φῶς μου, σπλῆνα μου, ση-
κότι μου, δὲν εἶναι κρέμα νὰ παγαίνῃς τέτοια
ὥρα μονάχῃ σου;

Ἐκεῖνη σιωπῆ, δηλαδή ἡ Βουλὴ παρεδέ-
χθη καὶ βούῃ, ἀδρεφακί, γιὰ τὸ ιδιαίτερο.
Τῆς τάξεις φουόνους μὲ καρβέλια, ἔτσι ποῦ
ἡ κοπέλλα χάνει τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα καὶ
πέφτει σὰν τὸ σπουγγίτη στὸν καπαντζέ Ἐ-
τότες ἀνοίγει ἡ μηχανή. Μιὰ ὥραια μεσημ-
βρία τὴ στέρηξ ἐπὶ συστάσει στὸ φίλο σου
καὶ στὸ φίλο τοῦ φίλου τοῦ φίλου σου καὶ τοῦ
λόγου σου μασσᾷς ἀνηλεῶς ἀπὸ ψητὸ μέχρι βε-
ρὺκοκο. Σηγήθηκα τοιμιστριλίου; Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλοῦτων

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Καυσικώτατον μπερ μου,

Χαίρεσθε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ὁ μιστὸς
ἐμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς
καὶ τί τελώνειον τῆς θαλάσσης
εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀρξέρο, ὅπου δὲν με
ἀφίνει πλέον νὰ κάμω τὰ θα-
λάττια λουτρά μου εἰς
τὴν θάλατταν τῶν Τρι-
τζιφίων, διότι, λέει, ἐξέρ-
χεται ἓνας καρχαρίας καὶ φο-
βάται μῆπως μὲ κάμει ἐπι-
ατόριον καὶ μένει χῆρος κ'
ὑστερῆς δὴν τοῦρθη ἀποπι-
ξία, ἐξ ἔνεκεν ποὺ με ἀγαπᾷ καρ-
ποφόρος ἐκ γενετῆς. Μὰ ἐγὼ,
πατρικὸν μου μπερ, δὲν ἐφοβῆ-
θην τὸ θερίον τῆς ξεραῖς ὅπου
παίαιναι εἰς τὰς Κηφισιάς καὶ
θὰ φοβηθῶ τὸ θερίο τῆς θαλάτ-
της, τὸ ὅποιον εἶναι μιὰ παρεξή-
γησι καὶ μαδὲν ἄλλο; Δέκα
φοράδες ἔχω ριφθῆ εἰς τὴν

θάλατταν μῆτε θερίον
εἶδον μῆτε ἀθρωπόφά-
γους. Καὶ ξερετὴ τί συμ-
βαίνει; Τὴν ὕπ' ἀοιδ-
μόν Ἰβόλᾳ ὅπου ἐπε-
σον εἰς τὸ ὕδωρ με εἰ-
δον μερικὸι βρακαρή-
δες μαριδοποιοὶ καὶ ἔνε'
κεν ὅπου ἡμῶν σωμα-

τάδιισα κ' ἔκαμα μπλούτσου - μπλούτσου
σάν μαουνα μὲ ἐπέρασαν, κακὸ χροῖον νά-
χουν, γιὰ καρχαρία καὶ ἐφόβησαν τὸν κό-
σμο ὅπου αἱ δεσποινίδες τρέμουσιν ἐτώρᾳ

να πέσουν εἰς τὴν θάλατταν διὰ
νὰ μὴ τὰς ναυαγήσῃ ὁ βαρχαρίας.
Φτοῦ καὶ δὲν ἐντρέπονται οἱ φο-
βιτσαρηδοί. Νὰ φοβοῦνται ποῖον;
ἐμένα ποῦ εἶμαι μιὰ κούκλα καὶ
οὔτω κατεξῆς. Ἀμὲ τί; Καρχαρίας
εἶμαι ἐγὼ γιὰ κερία τῆς μοδὸς
ὅπου κοντεῦω νὰ γίνω καὶ Ζιγκο-
λέττα. Οὐτ;

Η ΒΕΤΤΑ

